

1970

Daybook

--1--

Den 3 februari. Maj och jag besökte den nye statsminister Palme och frågade om han tänkt taga upp Raouls sak med ryssarna och återopade utrikesnämndens år 1965 fattade beslut att man skulle taga upp saken först om nytt material inkom. Då något sådant material inte inkommit, kunde inte Palme taga upp saken. De vittnen som vi hittills fått var förbrukade.

Den 3 april. Sedan jag fått mitt manuskript refuserat av Bonnier, har jag formulerat om det, vilket nog var till fördel. Jag har sedan lämnat det till Carl-Fredrik Palmstjärna, som välvilligt läst igenom det och i sin tur lämnat det till en Komminister Glenne, som efter att ha studerat det uppsökte oss tillsammans med en bokförläggare Boëthius. Med denne har jag i dag träffat kontrakt om utgivningen, varvid jag förbundit mig att bidra till kostnaderna med 5.000 kr.

Den 8 april. I dag kom en ung holländsk journalist vid namn Levie, som ville skriva en artikel om Raoul i en holländsk veckotidning "Vrij Nederland".

Den 1 juni. I dag kom min bok om Raoul Wallenberg ut. Redan några dagar dessförinnan hade förläggaren Jacob Boëthius arrangerat en intervju med oss av Barbro Alving, som sedan skrev en utmärkt artikel i Veckojournalen - en god reklam för boken.

Den 19 oktober. ~~Frösta~~ P.d. statsrådet Ulla Lindström har nyligen givit ut en bok med titeln: "Och regeringen satt kvar." Där säger hon att den ryska läkaren, som år 1961 talte om för Nanna Svartz att Raoul fanns på ett mentalsjukhus i Ryssland frågat henne om ville se Raoul. I boken har Ulla Lindström tillagt: "Nanna måste ha blivit bedövd av det oväntade svaret." I artikeln om boken (Dagens Nyheter 13.10. och Göteborgs Handels- och Sjöfarts tidning 16.10.) har detta uttryck förändrats till: "Nanna Svartz hade emellertid blivit som bedövd." Medan Ulla Lindströms uttalande bara var en hypotes av henne, hade bedövningen enligt tidningarna blivit ett faktum.

Med anledning därav sökte jag i dag upp Nanna med förslag till ett beriktigande. Hon meddelade att Ulla Lindströms uppgift var oriktig. Den ryska läkaren hade inte alls frågat om Nanna ville se Raoul. Det hade istället varit hon som börjat tala med honom om hon kunde träffa honom och föra honom hem, och de hade resonerat en stund härom utan att de kommit till något resultat. Nanna hade ämnat stanna kvar i Moskva för att försöka slutföra saken. Hon hade försökt komma i förbindelse med v. utrikesminister Semjonov. Men inte lyckats. Han påstods vara bortrest. Det är möjligt att han varit rädd att bli inblandad i affären, som enligt Nanna var väl känd bland de makthavande. Hon hade försökt ordna om sin hemresa till ett senare plan och talat därom med Sohlman. Denne hade inte talat om för henne att allt vad som sades på ambassaden upptogs på de avlyssningsapparater som ryssarna installerat där. Det lyckades inte att boka om hemresan till ett senare plan, utan Nanna for hem med det plan som hennes returbiljett

gällde. Hon ämnade emellertid efter en tid återvända till Moskva för att taga upp saken igen. Henkommen rapporterade hon till Erlander och Undén om den ryska läkarens meddelande. Sverker Åström satte sedan upp ett brev till Chrustjov med förslag ang. Raouls hemsändande. När Nanna någon månad senare återkom till Moskva, hade Chrustjov fått vetskap om den ryska läkarens lösmynthet och tystat honom, i följd varav denna förbindelse brutits. Nanna trodde sig emellertid fortfarande ha vissa kontakter genom vilka hon kunde få upplysningar om Raoul. Enligt en sådan kontakt hade hon fått en uppgift om att Raoul flyttats flyttats till ett mentalsjukhus i Östtyskland, ^{på förfrågan} men fått till svar att man inte kände till den uppgiften. Enligt vad hon hört finns det i trakten av Moskva omkring ett dussin mentalsjukhus, där fullt friska intelligenta människor sitter inspärade.

Nanna som inom kort skall resa på en kongress till New Delhi, skulle överväga om hon innan dess eller efter hemkomsten skulle lämna tidningarna ett beriktigande.

Den 25 november. Efter hemkomsten från Indien har Nanna Svartz låtit i D.N. införa ett klart beriktigande av tidningens artikel om sitt samtal med Myasnikov.

För någon tid sedan fick Maj påringning av en dam, som hette Miss Beatrice Barreira. Hon förklarade att man i Raouls sak ^{skulle} gå från ord till handling och att hon ville tala med mig om den saken. I dag sökte jag upp henne i hennes bostad ^{vägen} Fafnerst ^{mycket} 11 i Djursholm. Hon är från Angola och är gift eller sammanbor med en svensk advokat som heter Norrton. Tidigare tycks hon ha fört en ^{även} ~~en~~ tillvaro i Afrika. Enligt vad hon uppgav har hon två år suttit fången i Kongo. Hon föreslog nu att hon skulle träffa ett avtal med Simon Wiesenthal, den kände efterspanaren av Eichmann och andra nazistiska skurkar, som hon väl kände, att han skulle uppspara och befria Raoul mot att hon skulle i utbyte lämna honom adressen på två nazister, som bodde i Angolas huvudstad Luanda. Hon ville emellertid att familjen skulle godkänna ett sådant avtal. Saken förefaller mycket fantastisk, men i fråga om Raouls öde är det ju mycket som är fantastiskt. Jag gav gärna mitt godkännande. Enligt vad hon uppgav kommer Wiesenthal till Sverige före jul och då får man kanske se hur det kan hänga i hop. Hon framhöll att allting måste hållas mycket hemligt.